

Kronieken Effata december 2009

Als leidmotief van de Tabor op 2/12 heeft Frans C. 'Gegeven om te delen' gekozen. De lezingen gaan nu, in de Advent, over de woestijn, maar, voor ons die leven in een land van welvaart, over welke woestijn? De lezing komt uit Matteüs 15, 29-37, het verhaal over de tweede wonderbare broodvermenigvuldiging. Advent: aankomen, ten deel vallen, uitkijken naar iets, naar iemand, aandacht hebben, ook, vooral, voor mistoestanden via Welzijnszorg. Bij Effata kozen we voor het beeld van 'De Profeet', met een twaalftal gaten in, symbool van openheid om naar de wereld te kijken. Maar ook het symbool van het kijken van mensen, leerlingen naar Jezus, heen en weer. Advent: een droom, inspanningen om te letten op dat waar wij blind en doof voor zijn, om mensen aan te spreken en hen zichzelf doen overstijgen.

Advent: geven zonder er iets voor te vragen, geven zonder gevraagd te zijn. Advent: delen, krijgen en ontvangen, niet oppotten, zoeken wat voor een ander belangrijk is. Advent: Jezus die van Godswege deelt, een dankgebed uitspreekt, niets voor zichzelf doet. Hem volgen.

Wij bidden voor rouwende, verdrietige mensen, voor hen die het gevoel hebben verdwaald te zijn, voor mensen die leven met een gebroken relatie. Advent is de weg naar Kerstmis, maar voor leerlingen is het de weg naar examens, rapporten, het einde van het 1ste trimester. Wij bidden voor steun en kracht voor de leerlingen en voor begrip bij de leerkrachten ...: "*Rorate coeli ...*"

Stuurgroepvergadering 3/12: verdere voorbereiding voor de advent, de Italiëreis, Kerstmis, Driekoningen. Klaar maken van de verrassing van Sinterklaas!

Door Jebron in Aalst is er op 5/12 een studiedag over de toekomst van de christelijke basisbeweging in Vlaanderen. Ik ben er aanwezig voor Effata. Twee onderwerpen: in de voormiddag stelt Bart Latré zijn doctoraatsthesis: "Strijd en Inkeer, Geschiedenis van de kerk- en maatschappijkritische beweging in Vlaanderen (1958-1990)" voor. In de namiddag spreekt Paul De Witte aan de hand van de tekst, die Remi Verwimp enkele weken voor zijn dood opstelde, over de continuïteit en de evolutie van 1990 tot nu.

De tekst van Remi Verwimp en de teksten van de PowerPointpresentatie van Bart Latré zijn beschikbaar, de thesis wordt wellicht uitgegeven bij het KADOC.

Wat mij opvalt, is dat Bart Latré, als geschiedkundige, in het hoofdstuk 'Individualisering van religie' er sterk de nadruk op legt dat de klassieke seculariseringstheorie onder vuur komt en dat hij in de plaats de breuk in de jaren zestig van de vorige eeuw naar voor brengt, met individualisering, zelfexpressie en zelfontplooiing als centrale karakteristieken (die breuk zou onafhankelijk van Vaticanum II zijn ontstaan). Hier ligt voor mij een directe link met onze 'basiscursus geloven' waar Guido dezelfde problematiek behandelt.

De dag komt mij over als een bijeenkomst van moegestreden mensen: dan is Effata toch een hoopvolle basis om naar terug te keren!

Chris C. verwelkomt de gemeenschap op 5/12. Ze is net als velen van ons telkens weer opnieuw verrast hoe Guido een eeuwenoud verhaal actueel maakt. Je zou kunnen zeggen: met een dergelijk verhaal in deze donkere tijd licht brengen ... van daar naar de kinderen die licht aanbrengen is het maar een kleine stap!

Er zijn momenten in ons leven dat het donker wordt, niet alleen in de kapel, maar ook in ons leven. Daarom maken we licht in de Advent: Léonie steekt het tweede kaarsje aan op de appeltjes-adventskrans: een lichtje erbij, één plus één is twee. Maar het is nog erg donker, er is geen vrede, er zijn vluchtelingen, mensen zonder papieren. Alle dalen zijn nog diepe putten, maar toch: er is het tweede lichtje! "*God van licht, maak ons waakzaam!*"

Toen de profeten - kleine en grote, gelijk aan elkaar - nog schreven, vroegen ze zich af of het jodendom nog zou blijven bestaan, er was zelfs geen Tempel meer. Nu stellen wij dezelfde vraag over de toekomst van het christendom... Wij zouden praten over de kleine profeten, maar in feite schreven ze alle vijftien in dezelfde periode. En het is ook niet geëindigd met die vijftien: elke tijd heeft zo zijn profeten. Franciscus van Assisi wees er op dat we in onze eigen rijkdom vergaan. Pater Damiaan keek dóór de grote woorden van het christendom en bewees dat we de concrete mens belangrijk moeten maken. Mahatma Gandhi in een tijd van strijd tussen Hindoes en moslims, tussen Engelsen en Indiërs, was voor de geweldloosheid en tegen de hebzucht. Mother Theresa, Mgr. Romero, alle congregaties hebben dergelijke namen, misschien wordt zelfs onze Guido ooit als profeet erkend, als de tijd alle scheve woorden met liefde heeft bedekt.

De profeten vertellen ons dat we in het dagelijkse leven, op de werkvloer, moeten ingaan tegen vooroordelen (de moslims die ..., de politici die ...). De profeten vragen dat we ons zouden realiseren dat mensen uit Afghanistan hier de weg niet vinden, dat we in een supermarkt moeten luisteren naar de zorgen van anderen, dat we ook kleine profeten zouden zijn, die ons niet neerleggen bij de verschillen tussen de mensen. Moet die kloof zo groot zijn, zijn wij niet geroepen ons er tegen te verzetten?

De lezing is een tekst van Jeremia, 20, 7-9 over uitlachen, spot, onderdrukt worden en voor het woord van Jahwe schande en smaad krijgen. Maar ook over het niet onder bedwang krijgen van dat laaiende vuur in zijn hart. Over het lot van een profeet, klein of groot, die weerstand uitlokt, die zo kwetsbaar is dat zijn hele leven vol gaten zit. Te moeten luisteren naar: *"Gij doet dat toch ook! Gij zijt toch ook ...!"* Een oproep om kleine profeet te zijn, de mond open als een toeter, maar elkaar niet overstemmen, niet rijker, machtiger te willen zijn.

En gaat het niet: doe als Jeremia, vloek eens, ik ben het beu!

Dan bidden we voor onze vrienden in Jebron, die om ons gebed hebben gevraagd, voor een opa die geopereerd wordt, voor Dirk die gisteren gestorven is na een hopeloze strijd tegen kanker, voor Claudine die overleden is en voor allen die moeten leven met het gemis van een geliefde.

Een aandenken aan deze dag: de roepende profeet, mond wijd open: *"Door wie ben jij een profeet?"*

Bijna vergeten? Het is morgen de verjaardag van Sinterklaas en de kinderen en al wie zich kind voelt, krijgt nóg een verrassing: snoep en een lekker mandarijntje.

9/12 Tabor

11/12 Koorrepetitie: iedereen wat gespannen en dus schijnbaar minder aandacht: Kerstmis nadert en het Klein Kerstatorium is in een nieuwe, beter leesbare, partituur beschikbaar. Dat wil echter ook zeggen dat we ons moeten aanpassen

Op de Effataviering op 12/12 verwelkomt Stef ons en heel speciaal ook zijn vrouw Nancy. Hij is vrijwilliger in 'De Brugse Poort', een wijk waar Welzijnszorg in de praktijk wordt omgezet. Soms bestaat het gevaar dat die winkels teveel gefocust zijn op opbrengen want ook de sociale tewerkstelling en de vrijwilligers zijn belangrijk. Alles moet er op de maat van de mensen blijven, rekening houdend met de draagkracht van de mensen, en dan is respect en gerespecteerd worden héél belangrijk.

Het is nu de derde zondag van de Advent en als de kinderen de kaarsen hebben aangestoken, is de kapel weer in het duister gedompeld, symbool van deze donkere dagen waarbij alleen het licht toekomst en warmte brengt. De drie adventskaarsen worden nu aangestoken, de derde kaars van verwachting, God, licht op onze weg, het licht dat ons aanstoot in de morgen.

Vandaag is er uitzonderlijk een omhaling: uitzonderlijk want hier leven we niet van omhalingen, tot grote verwondering van velen. En die omhaling is er voor Welzijnszorg. *"Is dat wel nodig,"* zeggen nieuw-christenen want volgens hen hoort maatschappijkritiek niet bij het christendom, enkel God loven en prijzen is de taak van de christenen! *"Is dat geen poging om terug politieke invloed te krijgen?"*, vragen atheïsten. Christenen moeten toch binnenskamers blijven, geloven is toch enkel een persoonlijke zaak!

Maar zorgen voor elkaar is niet nieuw, dat lezen we in Amos 5, 21-24 en 8, 4-7. Amos zegt zelf dat hij geen profeet is: 'Ik ben maar een boer, een schapenfokker, een vijgenkweker', zegt hij, 'maar ik haat uw feesten, want ge feest vandaag en maandag wilt ge de armen kopen voor een paar schoenen!'

Nico is vrijwilliger in de 'Brugse Poort' en hij komt ons vrijuit spreken over zijn engagement, Die gedrevenheid heeft hij bij zichzelf ontdekt in India waar hij enkele maanden van dorp tot dorp trok, op stoepen stervenden heeft gezien, mensen die niets hadden, niets, stel je dat voor! Zo'n mensen in de 'Brugse Poort' kan je helpen met geld, maar beter nog met warmte van hart tot hart, anders moet je er niet aan beginnen ... Ook nu hij verhuisd is, blijft hij in de 'Brugse Poort' werken, een paar uurtjes, voor mensen die niets hebben, die content zijn met een pot warme koffie, om even niet alleen te zijn, warmte te krijgen. Mensen opzoeken (met kolen antraciet 20/30 als het moet), letterlijk 'het dagelijkse brood' geven. Trachten de armoede weg te 'werken' om te vermijden dat mensen een carrière in armoede opbouwen, meegesleept worden tussen werk en geld, tussen armoede zijn plaats geven en vrijwillig helpen, anders, als de link met de vrijwilligers wordt doorgesneden, gebeurt er 'rien de knots'!

Gespannen zijn tussen niet op tenen trappen en mensen menswaardig laten leven.

Dan delen wij brood en wijn, allen samen getreden, trachtend uit-God-te-leven, gevend en delend met elkaar en anderen, met God, elke Welzijnszorg kleurend en voedend.

Wij bidden voor een vrouw die onverwacht opgenomen, terminaal ziek, voor haar en haar kinderen, voor warmte voor hen, *“In deze donk're nacht ontsteek dan een lichtend vuur dat nooit meer dooft, ...”*, ook voor hem die, onverstaaenbaar, bidden wil.

En niet vergeten: deze namiddag zijn de plechtige communicanten bijeengewees voor een boswandeling en speels hebben ze slogans opgesteld, met letterkoekjes. Heleen leest ze: *“Geef iedereen gelijke kansen”, “Met samenwerken kom je ver” en “Denk er eens aan dat jij geen werk hebt!”*.

Dan is het verder vieren, het samen zijn bij brood en koffie of chocolademelk, met velen, ook verder kennismaken met Nico, de gedrevene. Want het is Gevi!

“Zalig is hij, die zich aan mij niet ergert.” (Lucas 7, 19-23). Op deze tekst heeft Frans C. gedeeld in Tabor van 16/12. Past die tekst wel in de Advent? Maar als je de tekst goed leest is het een oproep om niet aan de zijlijn te blijven staan ... Goed, Johannes is onzeker: is die Jezus wel de langverwachte Messias? Wij stellen ons misschien die vraag wat anders: is God wel met ons begaan? Of nog meer eigentijds: hoe kan het dat in Brussel 150 mensen in deze koude op straat moeten slapen, terwijl men zoveel geld uitgeeft voor 'kerst'verlichting?

Jezus geeft maar één antwoord: hoor en zie, er gebeuren elke dag ook positieve dingen, God is bezig met en voor mensen. En dan komt het: *“Zalig is hij, die zich aan mij niet ergert.”* Waarom zegt Jezus dat? En misschien even prangend: waarom herhaalt Lucas die uitspraak? Richt hij zich tot mij, als volgeling van Jezus, of tot de machthebbers, of tot elk van ons om uit te kijken naar wat echt belangrijk is? Hij zegt niet: mens erger je niet! Wel: Zalig hij, ... Want dat hoort toch niet, zich aan Jezus ergeren! Neen, en als Jezus ingaat tegen ons eigenbelang, als we ons onrechtvaardig behandeld voelen, als de joden en de zigeuners vervolgd worden door mensen zoals wij? En dan komt die zin: Zalig, ...

Een zin met een heel speciale betekenis: duw uw gevoelens niet weg, maar zeg wat je ermee doet, het is een oproep tot liefde, tot vruchtbaarheid, uitkijken naar de advent, doen wat God van ons wil. Dan hebben we gebeden voor mensen die het moeilijk hebben en om toch, voorbij ergernis, liefde te zien.

Op 17/12 komen enkele geïnteresseerden, onder de leiding van Walter Van Wouwe samen om de vergadering met de redemptoristen op 6/2/2010 verder voor te bereiden. De voorlopige stand van het voorontwerp 'Clemensproject' wordt toegelicht: het is nog in volle verandering en er is ook nog niets schriftelijk vastgelegd, dus ... geduld! Deze groep moet voorbereidend werk doen in verband met de vraag: Wat gaan we doen, of meer bepaald het inhoudelijke gesprek over de '4 poten van de stoel' voorbereiden vanuit de visie van Effata.

4de zondag van de Advent: de Effataviering van 19/12, ingeleid door Chris op deze sneeuwdag met moeilijk berijdbare wegen, maar toch hier allemaal weer samen.

Het zijn nu de donkerste dagen, de nacht wordt nu het langste, in de kapel wordt het donker: een goede zaak, dan kan je nadenken, in een donker hoekje, niemand bekijkt je, wat is belangrijk in mijn leven?

Leen steekt de vierde adventskaars aan, het breekbare licht van een sterke God die ons vindt, die ons optilt en ons omhoog doet kijken.

Vandaag geen lezing uit de profeten, niet dat ze niet de moeite waard zijn, integendeel! Maar we kunnen wel eens kijken wat ze hebben geschreven: er zijn niet veel zonden die de profeten niet veroordeeld hebben in de loop der tijden! De mensen zijn niet veel veranderd, misschien hebben die zonden wel een andere vorm aangenomen, zijn de redenen wel iets anders om iemand een mes in de rug te steken, om iemand voor iets (de nieuwste auto, het mooiste huis, de beste iPod of Game Boy, ...) op te offeren, om dagen en nachten voor een winkel te gaan postvatten om 'het' als eerste te hebben, om al de rest opzij te schuiven?

De profeten hebben ál die eigenaardigheden genoemd: als het niet goed gaat, omdat ze valse goden aanbidden. Zie naar het circus in Kopenhagen, waar de leiders zich niet meer schuldig voelen als ze anders handelen dan ze plechtig hebben verklaard te doen.

Daarom één vraag: voor wie, voor wat, waarom ga ik door de knieën?

Maar die profeten hebben ook aan het eind een positieve boodschap: je bent je bewust van de fouten die je begaan hebt, je krijgt dus een nieuwe kans. En de Heer zegt: Ik ben geen God die er een boekhouding op na houdt, Ik geef je een nieuwe kans!

Dus maken we het stil en bidden om Gods ontferming: *“Wie een kind verwacht, weet dat hij het huis moet delen, dat zij de tijd anders moet delen, dat het leven anders wordt, zeker als het om Zijn geboorte gaat!”* Heer ontferm U, Heer ontferm U!

Dan komt, telkens weer dat ontroerende moment, de handen opgelegd, de woorden: *“Omdat God in u wil geboren worden, schenkt Hij u een teken van verzoening.”*, het kruisteken gekregen en zelf gemaakt, een proficiat, een stamelende dank. Is dat vergeving, verzoening, ontferming, ik weet het niet, maar waarom voel ik mij dan elke keer zoveel lichter?

Brood en wijn delen, plechtig samenzijn, klein geworden als een kind, dromend en zingend van een nieuwe aarde.

Dan danken wij voor al die kleine stapjes die het Clemensproject iets dichterbij brengen, naar een nieuwe thuis, en bidden wij samen voor de broer van Emma en voor een vrouw die te horen heeft gekregen dat het haar laatste kerst is ... voor een vuur dat nooit meer dooft.

De jongeren hebben deze week wafeltjes gebakken en verkopen ze voor 'Music for Life' en 'Het Rode Kruis' in het Glazen Huis aan het Zuid, een steentje in de strijd tegen malaria.

Een speciale koorrepetitie op 22/12, om het Klein Kerstatorium in te oefenen met de instrumenten erbij: twee dwarsfluiten, een viool en de piano, en met de spreekstem en de solisten. We kijken nog teveel in onze partituur, letten te weinig op de dirigent, aarzelen, kennen de teksten nog niet van buiten, maar wat wil je: het is toch repetitie!

Samen eten op de vooravond van Kerstmis is een traditie geworden, met wie er bij wil zijn. Vriendelijke mensen hebben alles voorbereid en houden alles goed in de gaten, raclette en 'gourmet' in de Effatazaal, het is niet vanzelfsprekend. Maar van aperitief tot dessert is alles prima in orde en een middel om kennis te maken met de toevallige aanwezige voor wie deze maaltijd bedoeld is.

Dan de kapel in orde zetten, een korte, maar intense laatste koorvoorbereiding en onze nachtmis kan om 24.00 uur beginnen. Iets minder aanwezigen dan andere jaren, misschien door de weersvoorspellingen van ijzel en sneeuw. Maar het regent alleen, van langs om harder, dooiweer, maar toch echt niet uitnodigend.

Alle lichten gaan uit, alleen de kaarsen van de adventskrans branden.

Welkom! In de hoop dat ieder hier vindt wat hij zoekt: uitzicht, hoop vertrouwen, licht, vrede.

Dan gaat toch één licht méér aan, dat gericht op het Mariabeeld, en we zingen: 'Al wie dolend in het donker' met dwarsfluit en viool, in deze donkere nacht. Kinderen komen binnen, met de paaskaars en de menorakaarsen, met het kindje voor de kribbe, met de vijfde adventskaars.

Dan: het Klein Kerstatorium, voor één keer voluit gezongen met solo en koor, gespeeld, voorgedragen, een ontroerend geheel, een echt kerstverhaal, prachtig van muziek. Het zindert na, de melodieën en de tekst blijven hangen: God ziet ons graag, want, een Zoon is ons geboren!

Wij hebben inderdaad wel gezongen van: 'God onbedwingbaar'. Maar dat heeft niets met macht te maken, niets met heersen. Wel met graag zien, met niet tegen te houden liefde.

Ook nu is een profeet gestorven, Edward Schillebeeckx, Vlaams dominicaan, theoloog en hoogleraar, is op 23 december overleden. Ook hij hield ons voor dat God niet staat boven alle mensen uit, dat Hij niet béter is dan wij, dat Hij kind geworden is zoals alle kinderen, zo héél dicht bij ons, om ons leven te delen. Schillebeeckx heeft moeilijke boeken geschreven, maar het deed deugd hem op een rustige, diepgaande manier die moeilijke materie te horen uitleggen en zijn boodschap te verstaan over een God die zegt: mens, ik zie u graag, laat ons samen bouwen aan deze wereld.

Wat is de boodschap van dat verhaal uit Lucas (2de hoofdstuk, 1-21) zoals Huub Oosterhuis het met de teksten uit Jesaja verwerkt heeft in het Klein Kerstatorium?

Eén zin springt naar voor, en hij staat als wens ook op het aandenken van deze nachtmis: *“Heden is in de stad van David een redder geboren!”*

Heel duidelijk zegt God: “Het is niet lang geleden gebeurd, maar nú, vandaag, in het heden wil ik in u geboren worden. En niet zomaar ergens, maar wel zoals het beloofd is: in de stad van David! En leg u dus niet neer bij het negatieve, tel niet het áántal gaten in de profeet, maar weet: Ik ga met u mee!”

Dan hebben we gebeden, 'Stille Nacht, Heilige Nacht' voor alle verzamelde gebeden, voor familie, vriend en vijand, voor hen die verantwoordelijkheid dragen, voor de rechtvaardigen, alle mensen om ons heen die leven in moeite en zorg, die bedroefd en ontgoocheld zijn, die alleen staan, voor onze doden, voor zovelen ... Wij worden gezegend en zegenen elkaar en dan als slot is er een feestelijk 'Joy to the world!'

Na de viering is er receptie, iets feestelijker dan anders.

Het is voor velen van het koor een korte nacht geworden, want op Kerstmisdag staan ze weer voor de poorten van de gevangenis. Ik ben er niet bij, want Kerstmisdag is familiefeest. Maar met wat hulp komt er in de kronieken van januari wel een kort verhaal over het zingen in de gevangenis.

Effataviering op 26/12: Agnes verwelkomt, misschien een beetje verwonderd dat de meesten in hun eigen stalletje zijn gebleven, blij dat toch velen de weg hebben gevonden naar de gemeenschappelijke 'stal', want hier kunnen we vieren en tot rust komen. Voor een keer zijn het de jongeren van hart die de lichten mogen aansteken en dan valt dat toch ook nog mee!

Wij vieren vandaag de zondag van de Heilige Familie. In feite een feest uit de 14de eeuw, daarna afgeschaft, in 1921 door paus Benedictus XV weer voorgeschreven.

Jesus is nu al twaalf jaar oud ... maar hoe moeten we die tekst lezen? Is het een verslag, is het letterlijk zo geweest? Neen, maar heeft Lucas dit geschreven met een bepaalde bedoeling? Of moeten we het beschouwen als een stukje geschiedenis van het Joodse volk, over Jesus die toch ook Jood was, volgeling van Jahweh met een joodse opvoeding? Of is het bedoeld om er een feest van de Heilige Familie te kunnen van maken? Of wat maakte Freud ervan?

Het is in elk geval niet gebeurd zoals het beschreven is.

Wel weten we wat er bedoeld werd toen het feest van de Heilige Familie werd ingevoerd: de familie als entiteit ging kapot en daarom kwam er het feest en verschenen er overal Heilige Families, Maria, Jozef en de kleine Jesus onder een stolp. Feitelijk zegde men dat er meerdere families zijn, waar men fouten mag maken, waar men zich veilig mag voelen, waar men weet dat men onder de stolp uit kan, men mag groeien, testen wat mogelijk is, maar toch altijd terug kan keren naar een thuis en er ernstig genomen wordt.

Voor wie het niet weet: het gaat over de tekst Lucas 2, 41-52. Lucas schrijft echter niet over een pasgeboren kind, ook niet over een twaalfjarige, wel over de Verrezenen. Het is dus niet toevallig dat er drie dagen wordt gezocht of dat Jesus zegt: *"Wist gij dan niet dat ik met de dingen van mijn Vader moest bezig zijn?"* Voor Lucas is dit een verrijzenisverhaal!

Wat ook opvalt in deze tekst: Jesus weet niet alles, hij voorziet niet alles. Hij geeft geen uitleg, hij stelt vragen!

Ja, wat maakte Freud ervan? Dat Jesus een puber was die gewoon weg wilde, die wilde doen wat hij wou, die zijn familie in de steek liet ...

Of is het niet gewoon zo: Jesus was een kind zoals andere kinderen. Hij ging terug mee naar Nazareth en hij schikte zich naar de wensen van zijn ouders, hij was hen onderdanig, zegt een andere vertaling! Wij kunnen er maar uit leren dat we niet uit onszelf de waarheid kunnen vinden, dat we kennis bijeen moeten leggen, dat we mensen de kans moeten geven op te groeien tot verstandige mensen, die weten dat liefde het altijd haalt!

Wij hebben gebeden voor een overledene en voor een jongen die met zijn oma zijn vader ging afhaken aan de gevangenis en die daar zo blij mee was.

Bij het sterzingen voor de plechtige communicanten op 29/12 was ik er niet bij en daarom hebben Bernadette en Elien (als secretaresse) voor dit stukje kroniek gezorgd:

'Weersvoorspelling: veel regen met kans op aanvriezen. Grote paniek, zullen we wel kunnen sterzingen! Maar jawel, dertien kinderen en jongeren, met sterke vertegenwoordiging van de plechtige communicanten, hebben zich geriskeerd, aangemoedigd door vijf volwassenen. De weergoden deden bovendien echt hun best, en zo kunnen ze zonder veel regen de straten van Merelbeke met hun gezang opvrolijken. Ondertussen werden ten huize 'Poppe' door vier andere volwassenen de pannenkoeken en chocolademelk klaargezet. Moe maar tevreden keren ze iets na 16.00 uur terug naar de Polderstraat om zich op te warmen en de opbrengst te tellen. Nu al kunnen vier mensenlevens door de Damiaanactie geholpen worden. Wij kijken uit naar zaterdag 2/1 waar de opbrengst van de jongeren er nog aan zal toegevoegd worden en de aanwezigen in de viering wellicht ook nog hún duit in het zakje zullen doen. Dat komt dan wel in de kronieken van januari 2010!'

Wij zijn weer een jaartje verder. Effata is wat meer 'heilige familie' geworden, maar er zal in het nieuwe jaar nog heel wat werk moeten verzet worden!

Ik wens jullie in elk geval een Zalig kerstfeest en een gezond, innig, vredevol, vruchtbaar en bedachtzaam Effatajaar 2010 toe!

Wouter, vrijdag 1 januari 2010